

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XR

Strona pozwana: Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

Sentencja

- 1) Artykuł 2 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że „czas pracy” w rozumieniu tego przepisu obejmuje przerwy przysługujące pracownikowi podczas jego dobowego czasu pracy, w trakcie których musi on być gotowy do nagłego wyjazdu na interwencję w ciągu dwóch minut, jeżeli z całościowej oceny wszystkich istotnych okoliczności wynika, że nałożone na pracownika w omawianym okresie ograniczenia są tego rodzaju, iż obiektywnie i bardzo znacząco wpływają na jego zdolność do swobodnego zarządzania podczas tego okresu czasem, w którym nie wymaga się od niego świadczenia pracy, oraz do poświęcenia się wówczas własnym sprawom.
- 2) Zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie sytuacji, w której sąd krajowy orzekający w następstwie uchylecia jego orzeczenia przez sąd wyższej instancji jest związany, zgodnie z krajowym prawem procesowym, oceną prawną dokonaną przez ten sąd wyższej instancji, jeżeli ocena ta nie jest zgodna z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland / SE

(Sprawa C-768/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 2 lit. j) tiret trzecie – Pojęcie „członka rodziny” – Osoba dorosła wnioskująca o ochronę międzynarodową z powodu więzi rodzinnej z małoletnim, który uzyskał już ochronę uzupełniającą – Data właściwa dla oceny statusu „małoletniego”]

(2021/C 462/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: SE

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy osoba ubiegająca się o azyl, która wjechała na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, w którym przebywa jej małoletnie dziecko niepozostające w związku małżeńskim, zamierza wywodzić z uzyskanego przez to dziecko statusu ochrony uzupełniającej prawo do azylu na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, przyznającego takie prawo osobom objętym zakresem stosowania art. 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95, datą właściwą dla dokonania oceny, czy beneficjent tej ochrony jest „małoletni” w rozumieniu tego przepisu, do celów rozstrzygnięcia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez tę osobę ubiegającą się o azyl jest data, w której ta ostatnia złożyła, w stosownym wypadku w sposób nieformalny, swój wniosek o udzielenie azylu.
- 2) Artykuł 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95 w związku z art. 23 ust. 2 tej dyrektywy i art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „członka rodziny” nie wymaga rzeczywistego podjęcia na nowo życia rodzinnego między rodzicem beneficjenta ochrony międzynarodowej a jego dzieckiem.

- 3) Artykuł 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95 w związku z art. 23 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że prawa, które członkowie rodziny beneficjenta ochrony uzupełniającej wywodzą z uzyskanego przez ich dziecko statusu ochrony uzupełniającej, w szczególności prawo do świadczeń, o których mowa w art. 24–35 tej dyrektywy, pozostają w mocy po osiągnięciu przez tego beneficjenta pełnoletniości, przez okres ważności dokumentu pobytowego wydanego owym członkom rodziny zgodnie z art. 24 ust. 2 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne / GB

(Sprawa C-783/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych – Charakter jednolity i wyczerpujący – Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 – Artykuł 103 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) – Artykuł 103 ust. 2 lit. b) – Przywołanie – Chroniona nazwa pochodzenia (ChNP) „Champagne” – Usługi – Porównywalność produktów – Wykorzystywanie nazwy handlowej „Champanillo”]

(2021/C 462/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne

Strona pozwana: GB

Sentencja

- 1) Artykuł 103 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 należy interpretować w ten sposób, że chroni on chronione nazwy pochodzenia (ChNP) przed działaniami odnoszącymi się zarówno do towarów, jak i do usług.
- 2) Artykuł 103 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że „przywołanie”, o którym mowa w tym przepisie, po pierwsze, nie wymaga jako wstępnej przesłanki, żeby produkt objęty ChNP i towar lub usługa objęte spornym oznaczeniem były identyczne lub podobne, a po drugie, zostaje wykazane, jeżeli używanie nazwy stwarza w odczuciu przeciętnego konsumenta europejskiego, właściwie poinformowanego i dostatecznie uważnego i rozsądnego, wystarczająco bezpośredni i jednoznaczny związek między tą nazwą a ChNP. Istnienie takiego związku może wynikać z kilku elementów, w szczególności z częściowego włączenia chronionej nazwy, pokrewieństwa fonetycznego i wizualnego między tymi dwiema nazwami i wynikającego z niego podobieństwa, oraz – nawet w braku tych elementów – z bliskości konceptualnej między ChNP a daną nazwą lub też z podobieństwa między produktami oznaczonymi tą samą ChNP a produktami lub usługami objętymi tą samą nazwą.
- 3) Artykuł 103 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że „przywołanie”, o którym mowa w tym przepisie, nie jest uzależnione od stwierdzenia istnienia czynu nieuczciwej konkurencji, ponieważ przepis ten ustanawia szczególną i swoistą ochronę, która ma zastosowanie niezależnie od przepisów prawa krajowego dotyczących nieuczciwej konkurencji.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.